

treure'n profit sense fer-la malbé. La millor manera d'evitar la desfeta és agafar els bolets tallant-los pel peu, arran de terra, amb un ganivet. Cal desterrar totalment l'ús del rasclat o d'estris semblants, perquè el mal que fan és irremeiable.

No tots els bolets són comestibles. Hom coneix a bastament la metzina que molts d'ells porten. Molta gent ha mort emmertzinada pels bolets. Recordem, per exemple, la mort de l'emperador Claudi, vista no fa gaire a la televisió.

Distingir un bolet comestible d'un metzinós no sempre és fàcil. Una bona manera de donar a conèixer els bolets són les exposicions micològiques, tan esteses per les nostres contrades. Fàcils de preparar i d'una bellesa sorprenent, proporcionen un coneixement pràctic per a conèixer molts bolets comestibles que desconeixem i per a saber reconèixer els veritablement metzinosos.

Arbúcies, Novembre de 1980

GERMÀN ALVAREZ
Catedràtic de Ciències Naturals.

notes

SALVADOR CODINA

VI.- Dels anys 70 als 80.- Els signes del temps, d'avui, no són massa engrescadors. La dècada dels setanta ha vist desaparèixer molts d'aquells elements capaços de fer preveure un món millor. L'Any 73 un cop d'estat militar esbotza l'intent de construir el socialisme des de la democràcia de tipus occidental; la guerra d'alliberament del poble vietnamita, un cop derrotat el colós americà, és converteix en agressió contra Cambotja; la revolució cubana, que s'havia convertit en model de socialisme no burocràtic, es veu contaminada en la seva base; l'anomenada crisi energètica posa en qüestió tot el sistema econòmic fonamentat en un creixement il.limitat; a l'Estat Espanyol, la mort de l'anterior cap de'Estat creà una eufòria enorme que després poc a poc s'ha anat convertint en desil.lusió i desencís. Podríem augmentar la nòmina dels fets desesperançadors. Què ens portaran els anys vuitanta? No sóc pas profeta. Però crec que cal no ésser pessimista, perquè el pessimisme em sembla que és reaccionari. És cert que la democràcia als ajuntaments, per exemple, no han solucionat els problemes particulars de tots i cada u, però sí que hi ha la possibilitat de poder començar a donar solució als problemes col·lectius; hi ha una profunda crisi econòmica mundial, però són molts ja que reflexionen sobre un possible nou model de desenvolupament no basat en la producció per la producció; el resorgiment de les nacions europees sense estat -catalans, bascos, flamencs, corsos,...- planteja una nova perspectiva política europea; els moviments marginals de les societats d'Occident, des d'ecologistes a feministes, porten elements nous per a la reflexió sobre una alternativa al sistema; les vagues d'aquests dies dels treballadors polanesos constitueixen un element més en aquesta direcció. Aquests són alguns, molt pocs, dels indicadors que, si no permeten ésser optimista, sí donen un sentit al treball diari i el desig de la feina ben feta.

